

gelsen og senere for den kritiske Revisors og ogsaa for Statsrevisionens Behandling af Anstalternes Regnskaber. Her er nu aabenbart en Fejl i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, naar det hedder, at Specialregnskaberne for Anstalterne aldrig have været Statsrevisionen forelagte. Det er ikke rigtigt. Disse Specialregnskaber have foreligget Statsrevisionen, jeg har selv en Gang gennemgaaet dem i ret omfattende Grad; men Statsrevisionen har ikke fundet det praktisk at beskæftige sig meget med dem, da vi have været paa det rene med, at den kritiske Revisor samvittighedsfuldt har udført det Arbejde, der har paahvilet ham.

Naar den sidste ærede Taler anvendte en Del af sit Foredrag paa at tale imod, at Anstalterne ere kapitalopsamlende, saa er jeg tilbøjelig til at mene, at vi behøve ikke at være nogen Frygt for, at de i den nærmeste Fremtid skulle samle Kapitaler. Naar de skulle forrente de meget store Laan, der nu komme til at indestaa i dem — og det skulle de jo, de skulle baade forrente og afdrage efter Omstændighederne — saa er der neppe Fare for, at de skulle lægge mange Penge til Side. Men at der bør være Regler, som kunne være en Rettesnor saavel for Anstalterne som for Lovgivningsmagten i saa Henseende, er naturligvis rigtigt nok. Jeg lægger meget Vægt paa at komme til en saadan Ordning af Bestyrelsesforholdene, som jeg her har omtalt. Jeg ved ikke, om de Bestemmelser, der ere gældende for Gamle Bakkehus og Ebberødgaard frembyde Vanskeligheder for at komme bort fra den Bestyrelse, der nu sidder, eller om der deri er nogen Hindring for at komme til en samlet Bestyrelse for alle Anstalter. Det vil jo nu blive nærmere at overveje.

Men hvad Fordringerne angaar til en eventuel Bestyrelse, saaledes som jeg tænker mig den burde være, da mener jeg ikke, vi ved Valget af disse Mænd kunne være begrænsede af saa snævre Hensyn som efter den tidligere Lov, thi jeg mener, at trods de tidligere valgte Mænds utvivlsomme Hæderlighed har denne Begrænsning været en generende Omstændighed. Det praktiske Blik i Ledelsen har i alt for høj Grad manglet. Her behøves ikke universitetsdannede Folk. De Betingelser, der bør være til Stede, ere, at det er praktiske Folk, der gennem en Gerning i Livet have vundet Indsigt i Ledelsen af saadanne Forhold. Det kan være bygningskyndige Folk og landbrugskyndige Folk, men at det spe-

cielt skulde være disse Egenskaber, der kræves, mener jeg ikke. Praktisk Sans og praktisk Indsigt bør være et Kendemærke paa de Folk, der skulle vælges, og jeg tror kun, vi gøre Skade ved at indsette begrænsende Bestemmelser om disse Mænds Betingelser.

Jeg kan i øvrigt i meget væsentligt slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (Oscar Hansen), ogsaa hvad Navnene angaar, hvor jeg vedkender mig, at det er mig, der ved Afgivelsen af den sidste Betænkning fra Statsrevisionen har rejst Spørgsmaalet om Anstalternes Navne. Det har meget ofte harmet mig, som Autoriteterne forvanske vore gode Bynavne. Jeg har hjemme i en Landsby, der oprindelig havde det gode gamle Navn Højinge. Dette Navn blev senere til Hønge, og nu lægges der en Jernbanestation der, og ved den bliver Navnet til Høng. Den Art Forvanskninger af Bynavne har altid stødt mig. Jeg troede, det var gaaet ligesaadan med Breining, at den gamle Form ligesom ved lignende Bynavne var Brejninge, og at den nu var bleven forvansket her fra Autoriteternes Side. Kultusministeren har imidlertid i Bemærkningerne oplyst os om, at han har undersøgt Kirkebøgerne o. s. v. og fundet, at Byen hedder Brejning, og han mener derfor, det skulde blive ved det foreslaaede. Stor Betydning har dette ikke, men min Respekt for gamle Navneformer er saa stor, at selv om der nu skulde gøres Forandring igen, vilde jeg være tiltalt af, at vi bleve ved de ældste Former. Jeg fastholder den Mening, at i de ældste Bynavne har der altid, naar man kan komme til Bunds deri, været god Mening.

Jeg ønsker, at dette Lovforslag kan blive fremmet og blive afgjort i denne Rigsdagssamling og komme til at virke, for at Ordningen kan blive betryggende i disse Forhold, og dette Lovforslag er et godt Skridt til, at en saadan Ordning kan naas.

A. C. Meyer: Ligesom de to foregaaende ærede Talere skal jeg udtrykke min Sympati for det foreliggende Forslag, idet jeg erkender, at det betegner et Fremskridt henimod den Tilstand, som Socialdemokraterne altid have gjort sig til Talsmand for, naar der har været Tale om filantropiske Anstalter, som Staten understøtter. Vi have altid krævet, at saa snart en Sag havde vokset sig saa stor, at man rettelig maatte lægge den ind under Staten, vilde det være urimeligt at opretholde en Insti-